

[Poul H. Møller]

terhånden med en månedlig energidebat komme til et resultat af en eller anden art. I hvert fald må vi have endevendt alle problemer og vanskeligheder, så der måske til sidst ikke er andet end atomkerner tilbage. Jeg ved det ikke.

Det stillede spørgsmål her om, hvilke konsekvenser regeringen drager af det positive udfald af den svenske a-kraftafstemning, er jo et noget subjektivt spørgsmål. Alt er relativt som bekendt, og det er ikke sikkert, at vi alle er enige med forespørgerne her om, at det var et positivt resultat, der kom ud af den svenske afstemning. Men lad det nu være.

Regeringen har for ret nylig udsat den endelige afgørelse om indførelse af atomkraft i Danmark og har begrundet dette med den manglende sikkerhed såvel vedrørende drift som vedrørende affaldets opbevaring, og disse problemer har den svenske afstemning i hvert fald ikke medvirket til løsningen af, naturligvis ikke. Derfor synes jeg også, at oplægget til forespørgslen er lidt kunstig.

Kristeligt folkeparti har i sit arbejdsprogram vedrørende energi bl. a. om atomkraft vedtaget, at sikkerhedsproblemer såvel omkring drift som omkring opbevaring af radioaktivt affald må være forsvarligt løst, ligesom uranforsyninger må være rimeligt sikre for et uranværk for dets levetid, der minimalt er anslået til at være 20 år. Disse betingelser må være opfyldt, før atomkraften bør indføres i vort land. Dette stemmer meget godt overens med, hvad regeringen har krævet, men det er betingelser, som ikke kan siges at være opfyldt i dag.

Den megen tale om, at denne midlertidige udsættelse skulle kunne føre vort land ind i store forsyningsmæssige vanskeligheder, er tilbagevist af lige så mange sagkyndige og videnskabsmænd som af dem, der har fremsat disse påstande. Uden at jeg her i dag skal gå i detaljer i debatten, vil jeg blot anføre, at forekomsterne af kul, olie og gas, der indtil i dag er registreret, er så enorme, at der skulle være rigeligt, endda et godt stykke ind i det næste århundrede, og der gøres stadig nye fund. I dag forskes der såvel i problemerne omkring atomkraft som i de mange alternative energikilder, vi allerede øser af, og der er sikkert ingen tvivl om, at der i de næste år vil ske en meget stor udvikling inden for energiområdet.

Vort lille land, som i forvejen er i en særdeles betrængt økonomisk situation, har ikke råd til de helt store og kostbare eksperimenter, men må gøre brug af den teknologi, der frembringes af de meget store nationer. Derfor tror jeg heller ikke, at det er nogen ulykke, endside nogen katastrofe, med denne udsættelse af den endelige afgørelse om atomkraft i vort land, sådan som det er spået af nogle af de ivrigste atomtilhængere.

Kristeligt folkeparti er ikke fanatisk modstander af atomkraft, men vel heller ikke den varme tilhænger. Vi tror, at atomkraften vil blive en realitet også for vort land på et eller andet tidspunkt, man vil mener som sagt, at der ikke er behov for en afgørelse lige netop nu. Uheldet på Tremileøen såvel som andre værkers driftsforstyrrelser har vist, at sikkerhedssystemerne langtfra altid er pålidelige, og den forskning, der nu pågår, vil måske i løbet af relativt kort tid kunne bringe sikkerheden op på et fuldt troværdigt plan. 100 pct. sikkerhed kan ikke gives for noget, som er menneskeligt, det ved vi godt, men erfaringerne har vist, at der må stilles strengere krav til sikkerheden end de normer, man hidtil har anvendt. At dette kan opnås, er der for mig ingen tvivl om. Som vi synger i sangen: »Det har slet ingen hast for den, der tror.«

Ud fra det, jeg har anført her, må vi naturligvis også fra kristeligt folkepartis side tage afstand fra de to fremsatte dagsordensforslag.

Mølgaard (DR):

Jeg vil gerne sige tak for fleres udsagn om det rigtige i at åbne øjnene for, hvad der sker ude i verden. Ikke mindst den tidligere handelsminister, hr. Arne Christiansen, gjorde sig jo til talsmand herfor. Tremileøen er et af de steder, vi bør agte på, men Sverige såmænd også. Så vidt, så godt. Men at lade os diktere noget af andre landes beslutninger, det er i hvert fald ikke en rimelig måde at varetage nationale interesser på.

CD og venstre m. fl. er imidlertid i denne sag i bedste overensstemmelse med deres EF-følgagtige linje: at lade sig lede af andres beslutningsmageri. At der her er en smule drejning i holdningen i retning af en nordisk fremfor en centraleuropæisk retning i følgagtigheden, ja, det skal ikke benægtes, men alli-